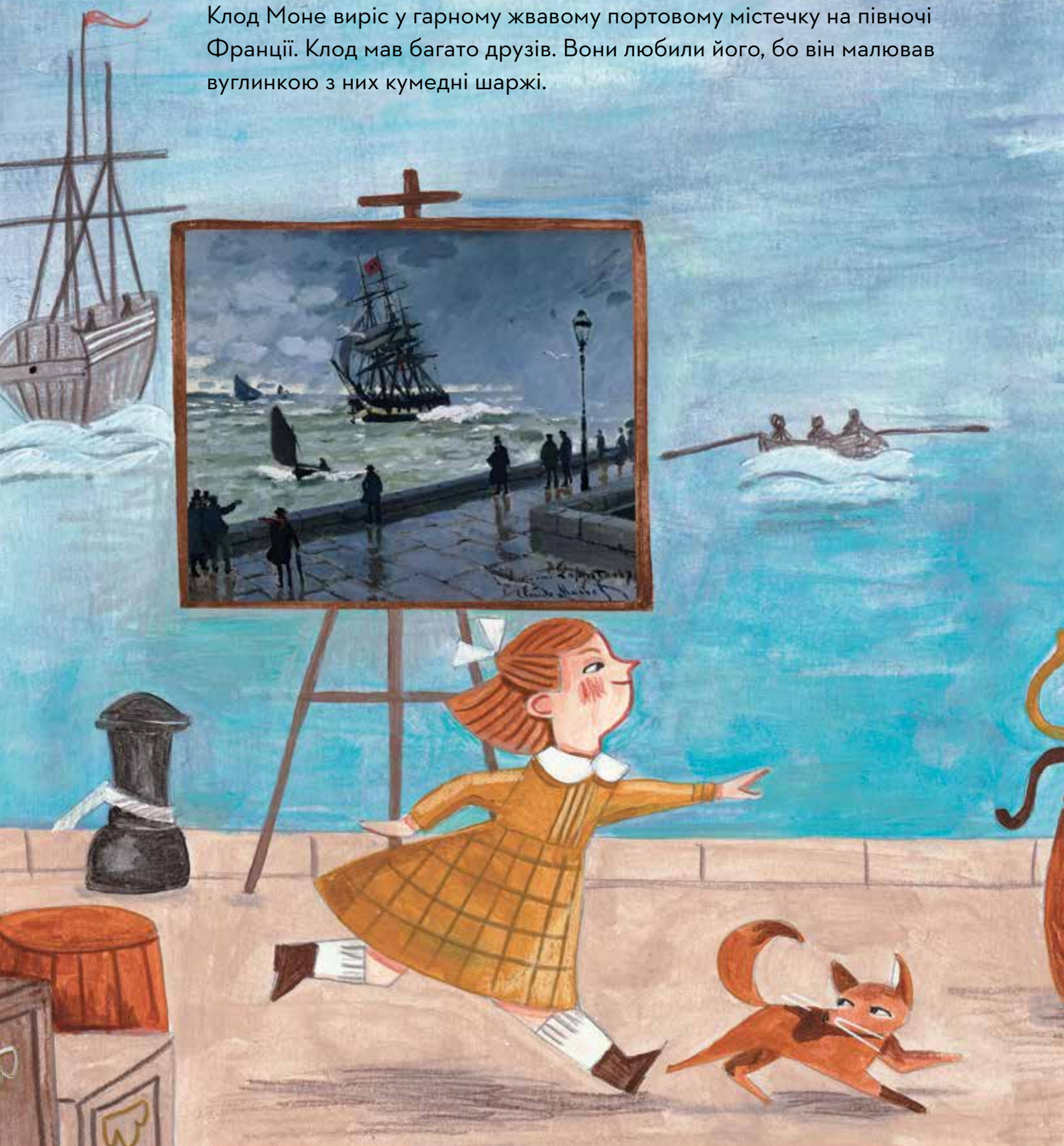

Клод Моне виріс у гарному жвавому портовому містечку на півночі Франції. Клод мав багато друзів. Вони любили його, бо він малював вуглинкою з них кумедні шаржі.

Подорослішавши, він зрозумів, що у великому місті йому можуть навіть платити за такі портрети. І тому підлітком поїхав у Париж заробляти на життя.

Якось на свята Клод приїхав з Парижа додому провідати рідних і познайомився з художником на ім'я Ежен Буден. Ежен помітив, що юний Клод має рідкісний непересічний талант і в майбутньому може стати блискучим художником.

Ежен уважав, що справжній художник має насамперед навчитися користуватися непростими матеріалами, як-от олійними фарбами, і малювати не людей, а пейзажі. Тому Ежен усе літо залюбки навчав Клода.

Спробувавши сили в олійному живописі, Клод вирішив продовжити навчання і вступив до художньої школи в Парижі. Там він одразу знайшов собі найкращого друга – іншого учня, який звався Каміль Піссарро.

Клод і Каміль завзято прагнули змалювати всі пори року в їхній плинності та всі кольори призахідного сонця. Вони засмутилися, дізнавшись, що в школі здебільшого навчають малювати детальні натюрморти й історичні батальні сцени. Друзі разом мріяли, що зможуть малювати все за своїм бажанням, коли закінчать школу.

Клод любляв малювати надворі – так він почувався ближчим до природи. Однак це було доволі незвично, і люди вважали його дивним. Серед тих, хто не поділяв цю думку, була Клодова подруга Камілла Донсьє. Клод напрочуд любив малювати її у прекрасних садах Парижа.

Камілла мала безліч ідей для позування на його картинах. Вони були такі вдалі, що подеколи Клод не міг визначитись, яку з них обрати, і малював дівчину на одній картині чотири рази! Ці незвичайні молоді люди надихали одне одного, і між ними виникла щира закоханість.

